

Minulý měsíc jsem **F-klub** kvůli vnějším okolnostem musela vynechat, bohužel psaní článků dělám pro zábavu a živí mě práce v lékárně, která se v lednu protáhla až do večerních hodin. Z tohoto důvodu jsem se nemohla podělit o zážitky z F-klubu, kde v lednu hrál

Country Colaps a Modrá kref

. O to víc jsem se těšila na únor.

Ve čtvrtek dne 17. února se v pardubickém **Doli klubu** uskutečnil další večer věnovaný folkové hudbě. Tentokrát vystoupili manželé

Jitka

a a Petr Šottovi

ze Slatiňan a z řad domácích kapel

Pouta.

Na vystoupení obou dvou jsem byla zvědavá. Petr Šotta nám sice hrál už dvakrát na Písničkářích sobě v Hradci Králové, ale doposud jsem ho neměla možnost slyšet za doprovodu Jitčiných houslí. Pouta jsem slyšela kdysi před lety, když začínala, a proto jsem na ně byla zvědavá též.

Tento čtvrtek však folkové hudbě nepřál, protože na koncert dorazilo jen zhruba 15 lidí. Možná tomu napomohla skutečnost, že v pardubickém zpravodaji vyšlo avízo na koncert Trdla místo Pout, možná příčinou nízké účasti byla chřipková epidemie, možná nějaký pro mě neznámý důvod. Nevím... Jediné, co vím z vlastní zkušenosti, je to, že návštěvnost bývá nevyzpytatelná a budování si stálého diváctva je běh na dlouhou trať. V Hradci Králové se o to snažíme už tři roky. Diváků tedy bylo poskrovnu.

Večer odstartovali **Petr a Jitka Šottovi**. Petr bohužel postižen bolestí v krku a nachlazením, což způsobilo, že jeho hlas měl nechtěnou patinu Dalibora Jandy. Měla jsem ale pocit, že na uměleckém zážitku to zas až tolik neubralo. Petr patří mezi kytaristy, po jejichž poslechu mám chuť zahodit kytaru, protože si připadám proti nim jako absolutní neumětel a žabař. Navíc Petrovy písničky jsou zajímavé. Už první dvě o tom vypovídaly.

Píseň o muži, který měl pocit, že žije jako Huckleberry Finn

a píseň

Děda

, navíc jakmile do toho začala hrát Jitka na housle, tak mě až mrazilo v zádech.

Zaujala mě i píseň *Naše mise o vojákově z povolání*, který jezdí např. na mise do Afgánistánu a přitom se snaží žít i osobní život. U písničky

Řeka,

kteřá je čistě kytarovou záležitostí bez houslí, jsem měla pocit, jako bych slyšela v Petrově vybrnkávání každou vlnku Vltavy, jak se převaluje přes kameny. Takové to bublání, které ve mně evokuje i skladba Vltava od Bedřicha Smetany.

Píseň *Kudlanka* nevyprávěla o životě hmyzu, ale o tom, co se děje v jedné malé české domácnosti mezi mužem a ženou. Irsky voněla a chutnala píseň

Městečko

Cobh

, které

Petr kdysi navštívil. Irskou atmosféru nejvíce navodila Jitka svými houslemi v závěrečné části písně. Nechyběla ani

Bude líp

, píseň, podle které se jmenuje i album, které Petr s Jitkou loni na podzim natočili. Za zmínku stojí i píseň

Supertramp

o Christopherovi McCandlessovi, o kterém byl natočen podle skutečného příběhu film

Návrat do divočiny

. Až téměř v závěru vystoupení zazněla

Pospíchej, koníčku,

krásná písnička s lidovým nádechem o návratu z vojny. A aby vystoupení manželů Šottových nekončilo smutně, zahráli veselejší píseň

Šípková Růženka.

Po přídavku

Zradě

, o rozhovoru dívky a chlapce s lidovými motivy, následovala pauza.

Pouta začala starou písní *Letní*, kterou kdysi zpívala Poupata. Vzpomínám si, že *Letní* byla jednou z písní, z které číselná živelnost a síla. V podání Pout působila rozpačitě. Rozpačitost se vkrádala i do písní následujících, což přisuzuji i malému počtu diváků.

Radek Novák

sice říkal, že je dobře, že přišlo málo lidí, protože bude tak menší ostuda, ale vím, že pro plný sál se hraje vždycky líp. Radek prozradil, že dnešní vystoupení je pro Pouta první v tomto roce.

Následující píseň

Ještě dýchám

s krásným textem

Luboše Hrdličky

byla přeci jen jistější, silnější než

Letní

. Píseň

Co dát

zazpíval baskytarista

David Brom

.

Když zpívám a Desatero

byly poslední dvě písně, které z Poutí vlastní sbírky zazněly. Poté následovaly už výhradně převzaté věci.

Profláklé písně Pouta zařadily údajně proto, že je teď jalová sezóna a festivaly nejsou, proto je fajn si tento večer společně zazpívat *Zelený pláně*, *Rituál* od Kamelotu a *Blátivou* od Pacifiku.

Radek také připustil, že kdyby je

Ondra Podeszwa

nepozval, aby si tento večer zahráli, měli by ještě aspoň měsíc prostoru k nacvičení nových hitů. Pouta přesto nakonec vyslyšela apelování ze strany skálních posluchačů a zařadila novou píseň

K polům vzdáleným

. Píseň

Nikdo neví

je zajímavá tím, že prostřední část se nese melodií Vltavy od Bedřicha Smetany, kterou jsem už jednou zmiňovala.

Večer se chýlil ke konci. Jednou z posledních písní, po které jsem kvůli dopravě domů musela odejít, byla píseň *Gospel Changes* od **Johna Denvera**, kterou můžete mimo jiné najít i na velmi podařené desce

John Denver Tribute –

Eagles and Horses.

Příští měsíc 17. března se v F-klubu můžete těšit na kapelu **Marien a Duo Ťuk**. Přijďte se podívat v počtu hojnějším než malém!